

Vědci: Transgenderová ideologie zvyšuje riziko násilné radikalizace

- CZ24 News | 26. dubna 2023

Transgenderová ideologie vytváří podle některých expertů paranoidní uvažování, které vede lidi k mentalitě oběti, obviňování společnosti za své vlastní problémy a k následnému vybudování nenávisti vůči ostatním. Takovíto jedinci jsou pak náchylnější k radikalizaci a násilí.

Podle několika odborníků na radikální hnutí a náboženský extremismus zahání ideologie, která v současné době prostupuje politickým hnutím kolem genderu a transgenderu, jeho příznivce do psychologické kouta a činí je náchylnými k radikalizaci.

Podle nich ideologie vštěpuje svým obětem zjednodušující a polarizující pohled na svět, který je uvězní v paranoci a hněvu. Tento problém se v poslední době dostal do popředí zájmu v souvislosti s několika závažnými incidenty.

Audrey Elizabeth Haleová zastřelila letos 27. března ve škole Covenant School v Nashvillu v americkém státě Tennessee šest lidí, včetně tří dětí. Policie uvedla, že Haleová se identifikovala jako transsexuálka.

O týden později byl v Coloradu [zatčen devatenáctiletý mladík](#) za pokus o vraždu poté, co u něj policie našla podrobné plány na útoky palebnou zbraní v několika školách. Podle místních zpráv se mladý muž identifikoval jako žena. V roce 2019, také v Coloradu, byl jeden ze dvou vrahů při střelbě na škole STEM Highlands Ranch šestnáctiletý Alec McKinney, žena, která se identifikovala jako muž.

Přestože těchto incidentů není tolik, aby se dalo hovořit o nějakém trendu, mohou odrážet hlubší problém. Průzkumy u transsexuálů v posledních letech odhalily zvýšený potenciál k radikalizaci.

Úřady identifikovaly podezřelou z incidentu na křesťanské škole v Nashvillu jako 28letou Audrey Haleovou, když nashvillská policie zveřejnila záběry z bezpečnostních kamer, které jsou vidět nahoře, z 28. března 2023. (Policejní oddělení v Nashvillu)

„Transgenderová a genderově odlišná mládež se ukazuje jako skupina s nejvyšším rizikem podporování násilné radikalizace. To je v souladu s výsledky nedávného průzkumu provedeného v době pandemie, který poukázal na vysokou míru podpory násilné radikalizace a psychického strádání mezi genderovými menšinami,“ uvádí se [ve studii](#) založené na průzkumu kanadských vysokoškolských studentů z roku 2021.

Známky psychického stresu u transgender osob jsou extrémní, přičemž průzkumy ukazují, že přibližně 30 % z nich se pokusí o sebevraždu.

Výchova k trans ideologii

Pokud osoba, zejména dítě, vyjádří nespokojenost se svým pohlavím, mělo by se k této záležitosti přistupovat promyšleně případ od případu, tvrdí odborníci.

„Chtěl bych zajistit, aby se lidem, kteří mají i nadále problémy s vnímáním svého těla ... dostalo seriózní lékařské péče a vážné pozornosti všem jejich emocionálním a psychologickým problémům,“ řekl Philip Carl Salzman, emeritní profesor antropologie na McGillově univerzitě.

Profesor Salzman zasvětil druhou část své kariéry studiu problematiky svobody a rovnosti. Všiml si, že namísto individuálního řešení transgenderových případů se z přístupu k nim stala šablonovitá „politika zrychleného potvrzování pohlaví“.

To samo o sobě považuje za nezodpovědné. „Mnoho lidí, kteří jsou dnes trans, má velmi závažné psychické komorbidity. Mnoho z nich je autistických, mnoho z nich má hluboké deprese,“ říká a upozorňuje, že „v období dospívání nastává zranitelné období, kdy se lidé cítí velmi nevyrovnaní“.

Protestující zastávce trans ideologie v Chicagu, 25. února 2017. (Scott Olson / Getty Images)

Pro některé to může znamenat zpochybnění svého pohlaví, ale „velká většina mladých lidí, kteří tvrdí, že se ve svém těle necítí dobře, od tohoto tvrzení upustí, jakmile projdou dospíváním“, poznamenává akademik.

Přesto nyní existuje široká snaha o to, aby se zpochybňování pohlaví stalo univerzální, zejména mezi mladými lidmi, kteří jsou hromadně povzbuzováni, aby se spokojili s jiným pohlavím, než s jakým vyrůstali. „Vychovávají je k tomu učitelé. Jsou k tomu vedeni na sociálních sítích. Tyhle věci jsou mířeny na ně, jsou jim vnucovány,“ objasňuje Salzman.

On i další si povšimli, že tento tlak se objevil jako důsledek pomíchání legitimního zdravotního stavu genderové dysforie, tedy extrémní nespokojenosti s vrozeným pohlavím, s radikálním politickým narativem.

My versus oni

Politický narativ kolem transgenderismu tvrdí, že lidé „genderově odlišní“ jsou v zásadním rozporu s lidmi, kteří jsou ochotni žít se svým vrozeným pohlavím a kterým se doporučuje říkat „cisgender“.

„Jde o neomarxistický model, který rozděluje společnost na utlačovatele a oběti a charakterizuje oběti jako ty nevinné a utlačovatele jako ty zlé. Takže lidé, kteří se identifikují jako oběti, se cítí oprávněni nenávidět kategorii lidí, kteří jsou údajně jejich utlačovateli,“ podotýká profesor Salzman.

Toto paradigma bylo marxismem aplikováno na třídu, kritickou rasovou teorií na rasu, radikálním feminismem na pohlaví a „queer teorií“ na gender. Takový pohled na svět pak „podněcuje odpor, opozici, nenávisť a potenciálně i násilí“, říká Salzman a doplňuje: „Je to paranoidní způsob myšlení v tom smyslu, že všechny vaše problémy jsou důsledkem toho, co vám dělají ostatní lidé. Takže moje problémy nejsou moje problémy, ale problémy, které mi byly vnuceny.“

Mnoho rodičů, kteří se potýkají se změnou pohlaví svých dětí, uvedlo, že jejich děti se o „cis“ lidech jako o skupině vyjadřují pohrdavě nebo s nelibostí, zejména když mluví se svými transgender kamarády.

Podle Janice Fiamengové, emeritní profesorky angličtiny na Ottawské univerzitě a odbornice na radikální genderové ideologie v oblasti feminismu, tato ideologie brání svým stoupencům žít vyváženým způsobem života.

„Myslím, že hlavním problémem je odpor, který ideologie oběti nevyhnutelně vyvolává. Ideologie oběti je založena na přesvědčení, že něčí skupina je jedinečnou obětí a že nikdo jiný netrpí (údajně preventabilním) způsobem, jakým trpí oběť,“ uvedla pro The Epoch Times prostřednictvím e-mailu a dodala: „Tím odmítá moudrost většiny světových filozofií a náboženství, které chápou, že utrpení je součástí lidského stavu a že přijetí utrpení je nezbytné pro celistvost a zdraví.“

Předchůdci násilí

Podle filmaře Curta Jaimungala, který tento fenomén vyčerpávajícím způsobem zdokumentoval ve svém dokumentárním filmu „*Better Left Unsaid*“, je dynamika utlačovatele a utlačovaného jedním ze čtyř předstupňů politického násilí, které v posledních 100 letech mnohokrát pustošilo různé kouty světa „pod hlavičkou izomerů spravedlnosti“.

Trans aktivisté nejčastěji poukazují na vysoký počet sebevražd mezi transgender lidmi a také na údajné důkazy o vraždách trans lidí jako na důkaz „trans genocidy“. Profesor Salzman však takovou charakteristiku odmítá. „Představa, že existuje nějaká kampaň za zabíjení trans lidí, je naprosto imaginární a naprosto paranoidní.“

V roce 2021 byla na základě údajů asi dvou třetin amerických policejních složek zaznamenána jediná vražda klasifikovaná jako zločin z nenávisti vůči transgenderové nebo genderově nekonformní osobě,

což znamená, že tato identifikace měla být motivem činu.

V roce 2022 bylo při násilných incidentech zabito 38 transgenderových osob, uvádí Human Rights Campaign, lobbistická skupina LGBTQ. Vzhledem k tomu, že transsexuálové tvoří odhadem 0,6 procenta populace, byla by míra vražd asi třikrát až čtyřikrát nižší než v běžné populaci. Skupina však upozorňuje, že údaje jsou pravděpodobně neúplné, protože ne vždy se uvádí genderová sebeidentifikace obětí.

V případech, kdy byly podrobnosti nahlášeny, se [podle analýzy](#) Chada Felixe Greena z *The Federalist* jako nejvýznamnější okolnosti vraždy jeví domácí násilí a prostituce. Třetím předstupněm, který Jaimungal označil, je tvrzení, že „mírový dialog a porozumění mezi skupinami není možné, protože strategií dominantní skupiny je udržet si svou moc“.

Scéna z dokumentárního filmu Curta Jaimungala „Better Left Unsaid“. (Better Left Unsaid / Curt Jaimungal)

Kritika je zakázána

Trans aktivisté běžně tvrdí, že o této otázce nelze diskutovat, protože kritika ideologie podněcuje lidi k tomu, aby odmítali prožitky transgender osob jako vymyšlené, z čehož vyplývá, že to zvyšuje psychický stres těchto osob a zvyšuje riziko sebevražd.

Jakékoli pokusy přistupovat k této problematice bez naprostého souhlasu s ideologií obvykle vyvolávají dramatická obvinění. „Nesouhlas je nenávistný projev a nenávist se rovná násilí,“ shrnuje Salzman.

Posledním Jaimungalem identifikovaným předstupněm je výzva k násilí.

Novinář Andy Ngo jen za poslední dva týdny [zdokumentoval](#) řadu příkladů, kdy se trans aktivisté dopouštěli násilí, vyhrožovali jím nebo ho obhajovali. Ačkoli se zatím jedná o sporadické případy, zdá se, že tyto násilné činy sledují širší ideologické prostředí.

Thomas York, který má doktorát z religionistiky a dříve přednášel o náboženství, násilí a etice na Torontské univerzitě, si všiml, že radikalizace v trans komunitě vykazuje podobnosti s islamistickou radikalizací.

Ačkoli trans ideologie sama o sobě není náboženská, odpovídá „funkční definici náboženství“, což znamená, že pro své stoupence plní „sociální nebo psychologickou funkci“ náboženství, řekl York deníku The Epoch Times.

„Má rituály, má společenství, má svůj vlastní smysl pro dobro a zlo, svou vlastní morálku. Navíc má stejné charakteristiky jako radikální hnutí v náboženských tradicích, která přinášejí náboženské násilí,“ vysvětluje York.

„Vnímají sami sebe jako mučedníky, že brání marginalizovanou komunitu, která je podle nich napadána,“ míní religionista. Přesto jedinec obvykle potřebuje mít pocit, že násilím něčeho dosáhne, nebo se setká se souhlasem členů své komunity.

„Podporuje je spousta lidí, kteří by se sami do násilí nikdy nezapojili. Většina muslimů se sebevražděnými atentátníky nesouhlasí, ale v rámci islámu existuje dostatečně velký kontingent, který tomu věří a který sebevražděné atentátníky k akci povzbuzuje. Ve skutečnosti je řada lidí v jejich komunitě uctívá, a proto je to k tomu povzbuzuje,“ podotýká York.

Cesta ven

Odchod z radikálního hnutí bývá bolestivou zkušeností, uvádí York, který mluví z vlastní zkušenosti, kdy byl v mládí radikálním aktivistou za práva zvířat a ochranu životního prostředí.

„Být součástí hnutí vám přináší určitý pocit euforie. Ztrácíte v něm svou identitu, stáváte se součástí této skupiny a cítíte se tím posílení. Takže je to euforický pocit a cítíte se tomu velmi, velmi oddáni. Ale pak se také zároveň bojíte, že když se nepřizpůsobíte nebo řeknete najednou špatnou věc, budete exkomunikováni nebo očištěni od ostatních lidí,“ vypráví religionista.

Pro členy, zejména ty, kteří kromě hnutí nemají svůj vlastní život, to je podle něj dostatečně silná motivace, aby se chovali tak, jak se od nich očekává. „Strach z toho, že to udělají, je nutí více se přizpůsobit této zúžené ideologii. A někteří z nich se stanou ‚superaktivisty‘, kteří vidí svou roli v tom, že to posunou na další úroveň a jakoby předčí ostatní a stanou se vůdci.“

„Myslím, že jediný způsob, jak se z toho mohou dostat, je tak trochu utrpět to, čemu se říká existenciální zklamání. Vaše srdce je zlomené tím, co vnímáte jako nenapravitelné selhání hnutí a že už do něj nemůžete zapadnout, nebo jste z něj možná očištěni,“ domnívá se York.

Taková byla jeho zkušenost. Stále věřil v práva zvířat a ekologické kauzy, ale už se nedokázal ztotožnit s aktivismem. Zvláště ho odrazovali lidé, kteří do hnutí vnášeli marxistické myšlenky, vzpomíná.

Transgenderový člen Antify napadá homosexuálního aktivistu s nápisy o svobodě projevu v Los Angeles, 10. října 2021. (John Fredricks / The Epoch Times)

„Je to stejně vážné, jako když se rozpadne velmi vážný vztah. Ale člověk se přes to dostane, stejně jako zlomené srdce se to časem spraví.“

Podle Yorka je vlastně normální, že se mladí lidé věnují nějaké kontroverzní věci. „Když jste teenager, rebelujete a přijmete cizí identitu, ze které nakonec vyrostete. Říká se tomu individuace.“

Problém s přijetím transgenderového dogmatu spočívá v tom, že to může zanechat celoživotní následky. Změna pohlaví je dlouhý proces, který může být nesmírně náročný pro fyzické i duševní zdraví pacienta, zejména když dospěje až do roviny chirurgického zákroku.

Způsob, jakým se hnutí prezentuje, však vychází vstříc právě individualizačnímu pudu. „Na sociálních sítích, které to hodně zesílily, tyhle děti přitahuje síla tohoto hnutí, protože to má takovou přesvědčivost,“ poznamenává York. Odpovídající přesvědčení může přinést pochvalu a povzbuzení, což je v období dospívání často nedostatkové zboží.

Řešením by podle něj bylo nabídnout lidem „alternativní paradigma“, které „musí být stejně silné jako to, které nahrazuje“. To je však pro aktivisty velmi těžké, protože vrátit se k běžnému každodennímu životu s jeho starostmi a problémy se jeví jako neatraktivní řešení. Proto musí být alternativa hlubší a smysluplnější.

„Musíte mít něco stejně silného, co vás od toho odvede, skoro jako kdyby jinou víru,“ zamýšlí se York.

AUTOR: Petr Šváb

[ZDROJ](#)